

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Fru Liselott Blixt for anden gang.

Kl. 17:05

Kl. 17:06

Liselott Blixt (DF):

Det passer ikke. Kommunen har mange sanktionsmuligheder, hvor de kan gå ind – og det gør de – og sætte nogle sociale medarbejdere på sagen: gædemedarbejdere, PPR-medarbejdere osv. Men lovmæssigt kan man ikke gøre ret meget, og det er vel heller ikke sådan, at vi skal gå ud og tvangsfjerne. Hvis vi nu ser, at det er indvandrere på 13 år, er det så fru Karen Hækkerups mening, at vi skal tvangsfjerne en med en anden etnisk herkomst og sætte vedkommende i familiepleje? Er det så løsningen? Er det bedre for vedkommende end at få en dom og så komme ud i en institution?

Kl. 17:05

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Ordføreren.

Kl. 17:05

Karen Hækkerup (S):

O.k., der blev jeg helt forvirret. Det er altså bedre at sende børn i institution end i familiepleje, siger fru Liselott Blixt. Jeg må altså nok sige, at jeg sådan set om de der institutioner mener, at man kan sige meget om dem, men særlig gode er de faktisk ikke, når man ser på, hvad recidivprocenterne er. For de børn, der falder tilbage i kriminalitet, og som har været hele institutionsforløbet igennem, er oddsene rigtig, rigtig dårlige.

Kl. 17:05

Det, man skal gøre ved forældre, der ikke magter deres forældreansvar, er at få dem til at begribe det; det er at hjælpe dem til det; det er at støtte dem i det. Og hvis de ikke formår det, skal man da tage hensyn til barnet og fjerne barnet. Hvis barnets udvikling og trivsel er i fare, er det faktisk pålagt kommunen som en pligt at sørge for at gribe ind. Og jeg kan simpelt hen ikke forstå, at man kan stå her og sige, at det ville være bedre, at børn havnede på institutioner, efter at de har fået en dom. Børn er børn, og børn skal hjælpes til at blive kriminalitetsfri.

Kl. 17:06

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Så håber jeg ikke, at jeg har overset flere. Tak til ordføreren. Den næste i ordførerrækken er fru Karina Lorentzen Dehnhardt fra SF.

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg vil starte med at sige, at også i SF er vi bekymrede for ungdomskriminaliteten – ikke, fordi der tilsyneladende bliver flere ungdomskriminelle, men fordi den gruppe, som er kriminel, bliver stadig tungere og laver grovere kriminalitet. Vi er også bekymrede for, at det ikke er lykkedes at bremse rekrutteringen til bandekriminaliteten. Det synes vi er et kæmpestort problem.

Når det så er sagt, har jeg her i dag lyst til at udtrykke et håb. Jeg vil ikke citere Martin Luther King på engelsk, men bare sige, at jeg har en drøm om, at vi en dag kan bruge den forskning, der rent faktisk ligger på det her område. Vi ved rent faktisk rigtig meget om, hvad der virker over for ungdomskriminalitet. Vi ved, hvad vi skal gøre, og vi ved, hvad vi ikke skal gøre. Vi ved, hvad der er årsagerne til kriminalitet, og blandt de allervægtigste årsager til ungdomskriminalitet er de sociale forhold i familien og en svag uddannelsesmæssig baggrund. Det er først og fremmest der, vi skal sætte ind.

Når SF siger nej til det her forslag om en lave kriminel lavalder, er det bl.a., som det tidligere er nævnt, fordi Ungdomskommissionen for tiden overvejer de her forhold om lavere kriminel lavalder, og vi synes, at det er væsentligt, at vi afventer deres anbefalinger.

Jeg synes, at et af de steder, hvor vi kunne gribe ind, er i forhold til de forældre, som rent faktisk er bekymrede for deres børns kriminalitet, og som ikke får hjælp til at styre deres børn og unge. Der er et stigende antal forældre, som henvender sig til Ankestyrelsen, fordi de rent faktisk ikke kan få den hjælp hos kommunerne, som de har brug for. Der er ingen forældre, der ønsker at se deres børn i kriminalitet, og der er ingen børn, som ad frivillighedens vej tænker: Jamen jeg har lyst til at være kriminel, og det er den løbebane, som jeg vil tage resten af mit liv. Det er en langt, langt bedre idé at sikre, at der rent faktisk er den hjælp til stede, som de unge har brug for.

Derudover lavede man faktisk i Københavns Kommune en større undersøgelse af den præventive indsats i København, og den viste faktisk, at den ikke var særlig god. Den viste, at sagerne falder mellem to stole, at der er langsom sagsbehandling, at initiativerne er hullede og usikre. Derudover har Børnerådet lavet en undersøgelse, som viser, at kun en ud af ti kommu-